

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ ВИСШ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ул. „Цар Калоян“ № 1А, 1000 София, тел. 986-28-61, 987-55-13,
факс 987-65-14, [e-mail: arch@vas.bg](mailto:arch@vas.bg)

Изх. № 470

Дата: 20.04.2021 г.

**ДО
ОБЩОТО СЪБРАНИЕ
НА СЪДИИТЕ ОТ КОЛЕГИИТЕ
НА ВЪРХОВНИЯ
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД**

СТ А Н О В И Щ Е

НА ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ
представяван от председателя –
Ралица Негенцова

по тълкувателно дело №8/2020 г.

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

Искането за тълкуване е направено на основание чл. 125 и чл. 126, т. 1, във връзка с чл. 124, ал. 1, предл. първо, т. 5 от Закона за съдебната власт, от Председателя на Върховния административен съд - Георги Чолаков, относно следните въпроси:

1. Налице ли е законова презумпция, че доходът с неустановен произход е от трудова дейност и представлява осигурителен доход, в случаите на определяне на данъчната основа за облагане по чл. 122, ал. 2 от ДОПК, представляващ установен при ревизията недостиг на парични средства на ревизираното лице, които са му били необходими, за да

направи доказаните разходи през съответния данъчен период, но не е установен източникът на паричните средства (доходи), осигурили въпросните разходи, респективно укритите доходи, вследствие на постъпили в патримониума на физическото лице – ревизиран субект парични средства от различни източници от страната и/или чужбина, но недеklarирани от него?

2. В тези случаи чия е тежестта за доказване на посочения факт в съдебното производство по оспорване на ревизионен акт, с който при посочените фактически установявания, са определени осигурителни задължения по чл. 124а ДОПК за периода след 15.02.2011 г.?

Моля, при постановяването на решение по тълкувателно дело № 8 от 2020 г., да вземете предвид следните съображения на Висшия адвокатски съвет:

В Глава петнадесета „Данъчно-осигурителен контрол” от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс („ДОПК”) е уредено производството по осъществяване на ревизионни производства, като с постановяването на ревизионен акт, имащ окончателен характер, съгласно разпоредбата на чл. 108 от ДОПК, се установяват данъчни задължения и задължения относно задължителни осигурителни вноски на ревизираното лице. Законодателят е предвидил два вида ревизионни производства, приложими при различни хипотези и отличаващи се с характерни особености - ревизия по общ ред, уредена в чл. 110 и следващи от ДОПК, и ревизия при особени случаи, уредена в чл. 122 и следващи от ДОПК. Между двете производства се констатира съществени разлики както по отношение на определяне на данъчната основа, така и по отношение на разпределението на доказателствената тежест между страните.

Вземайки предвид поставените въпроси по тълкувателно дело № 8/2020, на анализ подлежи правната уредба на ревизията при особени случаи и по-конкретно дали в рамките на производство, осъществено по чл. 122 и сл. от ДОПК, е налице законова презумпция, че доходът с неустановен произход е от трудова дейност и представлява осигурителен доход, върху който се дължат съответните задължителни осигурителни вноски от ревизираното лице. Отговорът на втория поставен въпрос относно доказателствената тежест в рамките на съдебното производство по обжалване на ревизионен акт, постановен след осъществяване на ревизия по особения ред, в чийто рамки, на

основание чл. 124а от ДОПК са установени задължения за осигурителни вноски, следва да намери отговор с оглед отговора на първия въпрос.

Позовавайки се на горното, следва да се посочи, че ревизията при особени случаи може да бъде осъществена единствено при доказано съществуване на едно от обстоятелствата по чл. 122, ал. 1 от ДОПК, доказателствената тежест за което е изцяло на приходната администрация. Ако в хода на провежданото ревизионно производство приходните органи не докажат действителното наличие на някое от основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК, но въпреки това извършат ревизия по особен ред, това ще доведе до постановяване на ревизионен акт при допуснати съществени процесуални нарушения, а поради спецификата на определяне на данъчната основа в неговите рамки - и до неправилно прилагане на материалния закон. Според Висшия адвокатски съвет, това нарушение е винаги съществено и представлява безспорно основание за отмяната на ревизионния акт.

Ако обаче приходните органи надлежно докажат наличието на основание ревизионното производство да се развие по особените правила, то данъчната основа за задълженията на ревизираното лице следва да бъде определена по чл. 122, ал. 2 от ДОПК. В разглеждания случай предвид поставените въпроси и доколкото единствено физическо лице е длъжно да се осигурява по смисъла на чл. 4 и сл. от Кодекс за социално осигуряване („КСО”), е необходимо да се съобразят разпоредбите на Закона за данъците върху доходите на физическите лица („ЗДДФЛ”).

Предмет на изследване е въпросът, налице ли е презумпция, че доходът с неустановен произход, за който в рамките на ревизията при особени случаи е установено данъчно задължение, е от трудово правоотношение, когато се установи недостиг на средствата, които са били необходими на лицето, за да направи установените разходи. Това предполага на първо място, че е установено превишаване на направените разходи през данъчния период над доходите на лицето, независимо дали са облагаеми или не.. Тези разходи следва да са безспорно доказани, като в рамките на ревизионното производство, при спазване на принципите на данъчния административен процес, приходните органи не са могли да установят с допустимите доказателства и доказателствени средства произходът на доходите в пари, с които ревизираното лице очевидно е разполагало, за да може да направи, съответните разходи, т.е. не е бил установен източника на доходите на лицето, с които е направило превишаващите разходи. Ако тези обстоятелства бъдат

доказани по безспорен начин в рамките на ревизионното производство, това би дало достатъчно основание за извършване на ревизията по особен ред по смисъла на чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК.

Хипотезата на чл. 122, ал. 1, т. 7 ДОПК се различава съществено от хипотезата, когато са налице данни за укрити приходи или доходи, които са основание за провеждане на производството по смисъла на чл. 122 ал. 1, т. 2 от ДОПК. Практиката показва, че в редица случаи при извършването на ревизионни производства двете хипотези не се разграничават задоволително от приходните органи. При установяване на укрит доход или приход приложението на чл. 122, ал. 2, т. 7 ДОПК е невъзможно. Когато са налице доказателства за укрит доход, приходните органи са длъжни да изследват характера му, но ако този приход или доход покрива установените разходи на данъчно задълженото лице, следва да се приложи чл. 122, ал. 1, т. 2 ДОПК, а не чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК.

В рамките на ревизията по чл. 122 и сл. от ДОПК може да се обложат с данък доходи от други източници по смисъла на чл. 35, ал. 1, т. 6 от ЗДДФЛ без да е необходимо да се доказва конкретният източник на получения доход, на основание на който са направени разходите. По този начин единствено в ревизионното производство по особен ред може да се обложи превишаването на направените разходи над получените приходи от лицето, тъй като това превишаване само по себе си не води до облагане на „разходи”, а представлява облагане на доходи, получени от съответното ревизирано лице, чийто източник обаче не е бил установен. Ако не бе уредено основание за облагане на доход получен от всеки друг източник, освен изрично включените в закона по смисъла на чл. 35, ал. 1, т. 6 от ЗДДФЛ, и не бе предвидено горепосоченото основание за осъществяване на ревизионно производство, нямаше да бъде възможно да се извърши законосъобразно данъчно облагане на този доход.

В тази насока следва да се изтъкне, че логиката на ЗДДФЛ следва логиката на законодателствата на преобладаващия брой държави, членки не само на ОИСР, но и на ООН, доколкото института на т.н. “deemed income”, т.е. презюмиран доход, с много малки изключения се е наложил като средство за корекция на задълженията на данъкоплатците, които харчат повече, отколкото реално могат да докажат, че са придобили по законен начин. Същевременно обаче, следва да се отбележи, че в сравнително-правен аспект, преобладаващият брой приходни администрации са значително по-толерантни към данъкоплатците при доказването на т.н. начално салдо – т.е. наличния

паричен ресурс към началото на ревизирия период. В тази насока, законодателните решения липсват, а в практиката се наблюдават диаметрално противоположни решения относно наличния ресурс, с който данъчно-задълженото лице е разполагало в началото на ревизионния период. Това неминуемо води след себе си и до незаконосъобразното определяне на превишението на разходите над приходите, което прави приложението на чл. 122, ал. 1, т. 7 ДОПК не винаги съобразено с принципите на административния данъчен процес.

Разбира се, тези въпроси не могат да бъдат решени в рамките на развиващото се тълкувателно производство, но е добре да бъдат поставени на дискусия, тъй като правилното прилагане на института за „deemed income” до голяма степен зависи и от тяхното решаване.

Всичко казано тук по-горе дава основание да се приеме за безспорно, че презюмираният доход, довел до извършването на разходите надхвърлящи установените приходи, макар и да не е конкретизиран по характера и източника си от приходните органи, съществува и следва да бъде обложен по правилата на ЗДДФЛ. Това обаче по никакъв начин не означава, че законодателят предпоставя и наличието на втора презумпция – а именно, че същият е получен от определен източник, било то от трудово правоотношение, стопанска дейност или пр., доколкото съгласно чл. 12 от ЗДДФЛ облагаеми са доходите от всички източници, освен необлагаемите доходи по чл. 13 от ЗДДФЛ. Видовете доходи, макар и неизчерпателно, са изброени в чл. 10 от ЗДДФЛ, като освен от трудови правоотношения, са посочени и доходи от стопанска дейност, от стопанска дейност като едноличен търговец, доходи от наем или друго възмездно правоотношение, досежно предоставяне за ползване на права или имущество, доходи от прехвърляне на права или имущество, доходи по чл. 35 от ЗДДФЛ, както и облагаемите доходи с окончателен данък по реда на ЗДДФЛ. В тази насока, от приемането на ЗОДФЛ в сила от 01.01.1998г., данъчното законодателство по отношение на доходите на физическите лица следва логиката на СИДДО – след като се създават съответни разпоредби за основните източници на доходи по вид, в една обща събирателна категория се включват всички други видове доходи, които изрично не са били упоменати в конкретните разпоредби на закона. Така се постига всеобхватност на облагането (като разбира се, се изключват доходите, които по изрична законова разпоредба или се приемат за не-доходи, или се обявяват за необлагаеми).

Горната логика според Висшия адвокатски съвет изключва прилагането на втора презумпция, а именно, че при доказано превишаване на извършените разходи над получените приходи, доходът, необходим за изравняване на извършените разходи със съответен приход, е неизменно от източник трудово правоотношение. Такава втора законова презумица относно доходът с неустановен източник не съществува. Тя не би могла да бъде и презумпция, защото би се основавала, в огромния брой хипотези на неверни обстоятелства. „Praesumitur super vero, fingitur super falso”, казва известната латинска максима – „Презюмира се върху истина, фингира се върху лъжа”. И действително, ако при превишение на разходите над приходите е налице голямата вероятност лицето да е покрито превишението на разходите над приходите със средства, които са останали с неизвестен произход за приходната администрация, то при достигането до извод, че данъчнозадълженото лице е покрито превишението с доходи от положен труд по трудово правоотношение, би било в преобладаващия брой от случаи неистина. При законодателната уредба на трудовите договори, задълженията на работодателя във връзка с удържането на данъка и социално осигурителните вноски при изплащането на трудовото възнаграждение и пр., такава фикция би била тежък удар върху правовия ред в България. Такава фикция законът не съдържа и тя не може да бъде изведена нито от съдържанието, нито от законосъобразното тълкуване на смисъла на разпоредбата. Напротив, цялостната логика на законодателя при осъществяване на фактическия състав на разглежданата хипотеза, е да уреди законосъобразен начин за облагане на този доход без оглед на източника, от който той е получен. В хода на извършването на ревизията по особените правила законодателят е „позволил” на приходните органи, в отклонение на задълженията им в производствата по общия ред, да не установяват конкретния източник на дохода, който приемат за придобит, а само при доказан размер на разходите, превишаващи получените доходи по смисъла на чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК, да пристъпят към данъчно облагане на лицето, в тежест на което в случая е да докаже както източника на съответния доход, позволил му да направи разходите, за които според декларирания си доходи, не е разполагал с достатъчно средства, така и всички други релевантни факти и обстоятелства относно данъчното му облагане. Предвид казаното относно данъчното облагане по чл. 122 от ДОПК и дадените предпоставки с първия въпрос по т.д. № 8/2020, следва да се посочи, че относно този доход с неустановен произход не е налице законова презумпция, а по точно фикция, отнасяща се до неговия източник, доколкото за данъчното облагане на лицето в случая, той не е от значение, а още по-малко такава, която да го квалифицира

като доход от трудово правоотношение. Законодателят именно поради невъзможността да бъде установен източника на дохода е постановил този доход да бъде облагаем в рамките на ревизията по особен ред, тъй като в рамките на производство по общия ред, това би било невъзможно.

Що се отнася до установяване на задължителни осигурителни вноски в рамките на това производство, то законодателят изрично е регламентирал, че правилата на ревизията при особени случаи по чл. 122 и сл. са приложими съгласно чл. 124а от ДОПК, което означава, че при установяване на различия, досежно размера на осигурителния доход, деклариран от ревизираното лице и на установения в ревизията, задължения за осигурителни вноски в нейните рамки ще могат да бъдат определени. Същото обаче предполага размера на осигурителния доход да бъде установен по безспорен начин. По аргумент от чл. 10 от КСО осигурителният доход е единствено доходът от трудова дейност, тъй като е регламентирано, че осигуряването започва от момента, в който лицето започне да упражнява трудова дейност по чл. 4 или 4а, ал. 1 от КСО и продължава до прекратяването ѝ. Т.е. съгласно КСО осигурителният доход, върху който лицата дължат осигурителни вноски е единствено доходът от трудова дейност, като доходът от никой друг източник не е включен в него. Поради това единственият законосъобразен начин доход с неустановен източник, в рамките на особеното производство, да бъде счетен за осигурителен доход, съответно върху него да се дължат осигуровки е, ако същият е приравнен на такъв с източник трудова дейност. Това законодателят не е сторил, а такъв извод не може да бъде изведен по тълкувателен път.

Недопустимо е хроничният дефицит на първия стълб на социално-осигурителната система да бъде покриван частично с разширително тълкуване на ДОПК. Приходната администрация разполага с достатъчно възможности да наложи по законодателен път подобни постановления, но очевидно избраният път за преодоляване на проблема чрез тълкуване е значително по-удобен от прекия дебат в Народното събрание.

Висшият адвокатски съвет счита, че нито презумпция, нито фикция за приравняването на презюмирания доход към доход от трудово правоотношение съществува и може да бъде изведена при законосъобразно тълкуване на дискутираните разпоредби в съответствие с чл. 46 ЗНА. Въпреки че на основание чл. 124а от ДОПК ревизионното производство, осъществено по особените правила, е приложимо и при установяване на задължителни осигурителни вноски, това не води до автоматичния извод, че доходът с неустановен произход се презюмира да е с източник трудова дейност.

Облагаемите доходи по чл. 12 от ЗДДФЛ са с различни източници, а осигурителният доход по смисъла на чл. 10 КСО е само полученият в следствие на трудово правоотношение. Предвид тези обстоятелства и съобразявайки се с вече изяснената цел на уредбата относно облагане на доход с неустановен произход, не може да се изведе презумпция, че този доход е от трудова дейност, представлява осигурителен доход и за него следва да се определят осигурителни вноски. В рамките на осигурителното правоотношение е от съществено значение да бъде установен източника на дохода дори и при ревизията по особения ред. В сферата на социалното осигуряване при публичните пенсионни схеми не ни е известно в нито една модерна система да е създадена фикция, че доход с неустановен произход е доход от трудова дейност, тъй като на практика би се създавало ново основание за начисляване на осигурителни вноски, каквото не е предвидено в закона.

Това не лишава от смисъл чл. 124а от ДОПК и не възпрепятства прилагането на особените правила при определяне на задължения за осигурителни вноски, а единствено изключва възможността доход на лицето от неустановен източник, когато доказаните разходи надвишават получените приходи, да бъде приравнен на доход от трудово правоотношение. При провеждането на ревизията по чл. 122 и сл. от ДОПК ревизиращите органи могат да установят доход от трудови правоотношения в по-голям от декларирания размер и в нейните рамки да бъдат определени осигурителни задължения с всички произтичащи от това правни последици. Когато обаче в рамките на производството е установен доход от неизвестен източник, поради превишаване на разходите над приходите, подлежащ на облагане, презумпция или по-скоро фикция, че той произхожда от трудово правоотношение, не е налице.

Както беше отбелязано по-горе в становището, трудовите правоотношения са предмет на регулация по Кодекса на труда („КТ”), като тяхното възникване, развитие и прекратяване са изрично уредени. В Глава пета „Възникване и изменение на трудовото правоотношение” от КТ са регламентирани основанията за възникването му, а именно по трудов договор, с избор или с конкурс. Съгласно чл. 62, ал. 1 и ал. 2 от КТ трудовият договор се сключва в писмена форма и се изпраща уведомление до териториалната дирекция на НАП, когато трудовото правоотношение възниква на основание на избор по чл. 86 от КТ, то се счита за възникнало от момента на обявяване на съответния кандидат за избран, а когато основанието е конкурс, съгласно чл. 96 от КТ, трудовото правоотношение се счита за възникнало с лицето,

класирано на първо място от деня, в който е получило съобщението за резултата от конкурса. Детайлната уредба и спецификите на трудовите правоотношения логически изключват възможността доходи с неустановен произход да се приравняват на доходи получени в следствие на упражняването на трудови функции.

Следва да се прави разграничение между облагането с данък на доход от неизвестен източник на основание чл. 35, ал. 1, т. 6 от ЗДДФЛ по реда на чл. 122 от ДОПК и определяне на задължителни осигурителни вноски на ревизираното лице върху доход, който не е доказано да е получен в резултат на трудова дейност. Данъчното облагане на доходите от всички други източници по чл. 35 от ЗДДФЛ е предвидено в рамките на ревизията по особен ред, но законодателят не е уредил презумпция, че този доход, въпреки че е с неустановен произход, следва да бъде счетен като получен по трудово правоотношение в никой от релевантните нормативни актове. Дори в рамките на данъчното облагане, подобна презумпция не съществува видно от законовата уредба. Законодателят не счита, че подобен доход произхожда от трудово правоотношение на лицето, а е уредил възможността при неустановяване на неговия източник, без значение какъв е той, същият да бъде обложен на общо основание.

Подобна правна възможност обаче не е предвидена относно задължителните осигурителни вноски. Доход с неустановен източник не следва, без наличие на изрична норма, да е от трудово правоотношение, т.е. да е осигурителен доход. Нормата на чл. 124а от ДОПК също не урежда подобна презумпция, а единствено регламентира приложимостта на особения процесуален ред към задължения за осигурителни вноски.

Поради гореизложените обстоятелства, Висшият адвокатски съвет счита, че отговорът на първия поставен въпрос по т. д. №8/2020 г. следва да бъде отрицателен. Законодателят не е предвидил законова презумпция, нито фикция, че доходът с неустановен произход е от трудова дейност и представлява осигурителен доход, когато данъчната основа се определя по чл. 122, ал. 2 от ДОПК и представлява установен при ревизията недостиг на парични средства, които са били необходими на ревизираното лице, за да направи доказаните разходи, но не е установен източникът им, респ. на доходите, придобити вследствие на постъпили в патримониума на физическото лице парични средства от различни източници от страната и/или чужбина, но които не са били декларирани от ревизираното лице.

Що се отнася до втория поставен въпрос по т. дело № 8/2020 г., чия е тежестта за доказване на посочения факт в съдебното производство по оспорване на ревизионен акт, с който при посочените фактически установявания, са определени осигурителни задължения по чл. 124, а от ДОПК за период след 15.02.2011 г., следва да се вземат предвид следните съображения:

С Тълкувателно решение № 1/18.05.2016 г. на ВАС, I и II колегия, е постановено, че редът по чл. 122 – 124 от ДОПК относно установяване на осигурителни вноски е приложим само за фактически състави, осъществени след 15.02.2011г., поради материалноправния характер на чл. 124а от ДОПК.

Значение за определяне чия е доказателствената тежест, досежно осигурителните вноски върху доход, за който се твърди, че е получен от трудова дейност, има чл. 124 от ДОПК. Разпоредбата предвижда, че в случаите на установяване наличие на обстоятелства по чл. 122, ал. 1 от Кодекса, органът по приходите уведомява ревизираното лице, че основата за облагане ще бъде определена по предвидения ред в чл. 122 от ДОПК, определя му срок за представяне на доказателства и за вземане на становище. Съгласно чл. 124, ал. 2 от ДОПК в рамките на обжалване на постановления ревизионен акт фактическите констатации в него се считат за верни до доказване на противното.

Това означава, че когато на ревизираното лице е определено данъчно задължение върху доход с неустановен източник, в негова тежест е да докаже получаването/неполучаването му, неговият източник, размера и всички други относими обстоятелства от значение за оборване констатациите на ревизиращите органи. Когато обаче са определени осигурителни вноски върху доход с неустановен източник, в тежест на приходните органи е да докажат, че този доход е с източник трудова дейност. Това се дължи на факта, че липсва законова презумпция този доход да е от трудова дейност, откъдето следва, че за да се определят въобще осигурителни задължения на лицето следва да се докаже, че същият е придобит от трудово правоотношение. Законодателят е допуснал данъчно облагане на доход с неустановен източник по ЗДДФЛ, но не е уредил възможност за определяне на осигурителни вноски върху подобен доход, което само по себе си предполага необходимостта същият да е доказано, че е от трудово правоотношение в ревизионния акт.

В тежест на ревизираното лице би било да обори констатациите в РА, ако са били определени за внасяне осигурителни вноски върху доход в по-

голям размер от декларирания при положение, че източникът е доказано да е от трудова дейност. При така поставения въпрос по т. дело обаче, доказването на факта, че доходът е получен именно от този източник, ще е в тежест на ревизиращия екип, защото няма как да се определят осигурителни вноски върху доход от неустановен източник, а и от какъвто и да било друг източник, различен от трудово правоотношение. За да съдържа ревизионният акт законосъобразна констатация в този смисъл е необходимо или да е налице законова презумпция, каквато няма, или в акта трябва да е обосновано със събраните доказателства, че конкретният доход е придобит от трудова дейност. Лицето не е длъжно да доказва, че доход с неустановен източник не е от трудова дейност, защото законът не презумира това и ако приходните органи са направили подобна констатация без да наведат доказателства, постановеният ревизионен акт ще е незаконосъобразен. Отрицателни факти по принцип е невъзможно да бъдат доказани.

Въпреки правилото на чл. 124, ал. 2 от ДОПК, установяванията с ревизионния акт не могат да са произволни, приходните органи са длъжни да докажат превишаване на разходи над приходите, макар да не са длъжни да докажат източника на дохода, но ако установят осигурителни вноски, следва да докажат, че същите са изчислени върху доход от трудова дейност, представляващ осигурителен доход по КСО, тъй като при липса на изрична презумпция за същото, само така биха били определени задълженията на ревизираното лице законосъобразно. Извършването на ревизията по особен ред не освобождава приходните органи от задължението им да постановят обоснован ревизионен акт.

Позовавайки се на гореизложените аргументи, Висшият адвокатски съвет счита, че доказателствената тежест за доказване на факта, че доходът с неустановен произход е доход от трудова дейност, е в тежест на приходните органи.

Поради гореизложените съображения, на поставения първи въпрос от Председателя на Върховния административен съд по тълкувателно дело № 8 от 2020 г., а именно:

„Налице ли е законова презумпция, че доходът с неустановен произход е от трудова дейност и представлява осигурителен доход, в случаите на определяне на данъчната основа за облагане по чл. 122, ал. 2 от ДОПК, представляващ установен при ревизията недостиг на парични средства на ревизираното лице, които са му били необходими, за да

направи доказаните разходи през съответния данъчен период, но не е установен източникът на паричните средства (доходи), осигурили въпросните разходи, респективно укритите доходи, вследствие на постъпили в патримониума на физическото лице – ревизиран субект парични средства от различни източници от страната и/или чужбина, но недеklarирани от него?”

следва да се отговори **отрицателно** – не е налице законова презумпция, че доходът с неустановен произход е от трудова дейност и представлява осигурителен доход, в случаите на определяне на данъчната основа за облагане по чл. 122, ал. 2 от ДОПК, представляващ установен при ревизията недостиг на парични средства на ревизираното лице, които са му били необходими, за да направи доказаните разходи през съответния данъчен период, но не е установен източникът на паричните средства (доходи), осигурили въпросните разходи, респективно укритите доходи, вследствие на постъпили в патримониума на физическото лице – ревизиран субект парични средства от различни източници от страната и/или чужбина, но недеklarирани от него.

На поставения втори въпрос от Председателя на Върховния административен съд по тълкувателно дело № 8 от 2020 г., а именно:

„В тези случаи чия е тежестта за доказване на посочения факт в съдебното производство по оспорване на ревизионен акт, с който при посочените фактически установявания, са определени осигурителни задължения по чл. 124а ДОПК за периода след 15.02.2011г.?”

следва да се отговори - в тези случаи тежестта за доказване на посочения факт в съдебното производство по оспорване на ревизионен акт, с който при посочените фактически установявания, са определени осигурителни задължения по чл. 124а от ДОПК за периода след 15.02.2011 г., е на приходните органи, поради липсата на законова презумпция относно източника на дохода.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВИСШИЯ
АДВОКАТСКИ СЪВЕТ:

РАЛИЦА НЕГЕНЦОВА